

EVANGÉLIKUS BÖJT Válasszajunk néhány kérdésre!

Tartanak-e böjtöt az evan- gélikusok?

Igen. Egyházi esztendőnk hűsvét előtti szakaszát nevezük böjtnek. Hat vasárnapjának zsoltáros üzenetei a következők: Invocavit (Halkált hozzám meghalga-
tom), Reminiscere (Gondolj, Uram, irgalmadra); Oculi (Szemem allandóan az Úrra néz), Laetare (Orulj-
tek jenuzsálemmel!) Judica (Szógalatass nekem igazsá-
got, Istenem!) és végül Palmamus azaz Virágvasar-
nap. Ebben az időszakban Jézus szenvedései fele, keresztje fele fordulunk. Ennek a megértése automatikus-
san azzal jár, hogy felfedez-
zük azt az ellenmondást, ami Isten szeretete és a mi életünk, gonoszságunk között van. Ezért a böjt a bűn-
bánat ideje.
Ugyanakkor az Újszövet-
ségben megjelenő, böjtöl-
szó szakaszok arra is biz-
tatnak, hogy ne a bűnök-
köri ragadjon le gondolkö-
zásunk, hanem tekintsünk
Jézusra, aki ezekből ki tud
vezetni minket. Így a böjt
nem csak a bűnbánat ideje,
hanem lehet a bűnbocsánat
ideje is.
Az öszövertégi kérese-
k arról szólnak, hogy az igaz-
böjt ne magunk körül forog-
jon, hanem Istenre koncent-
ráljon. Jézus ezt meg is erő-
síti a Hegyi beszédben, ami-
kor arról szól, hogy a böjtöl-
mindenki titokban tartsa,
hogy ez nehogymagamuto-
gadás legyen. Istenmel tük-
ban is lehet találkozni.

Miben más az evangélikus böjtöles, mint római kato- likus?

Az evangélikus böjtöles nem követel feltétlenül külsősé-
geket. Nem kérjük számon
azt például, hogy ki mit
eszik ezalatt az idő alatt.
Ugyanis az evangélikus
böjtöles nem akar semmit
teljesíteni. Nem azért böjtö-
lünk, hogy ezzel Isten előtt
jobb színdben tünjünk fel,
vagy hogy Isten ezért jobban
elfogadjon. A böjtölésünk
inkább eszköz ahhoz, hogy a
tekinetűnk egy irányba,
Isten fele tudjuk fordítani.
Mint ahogy nem azért huny-
juk le a szemünket, mert
ettől jobban meghallgatja
Isten az imádságunkat, ha-
nem azért, mert így nem
zavar semmi abban, hogy
Istenre figyeljünk.
Emiatt az evangélikus böjt a
belső gondolatokra, a belső
magatartásra teszi a hangsúlyt.

Van-e értelme az éhezés- nek?

Bizony van, de nem akkor-
hogy. Az első az, hogy az
éhezés nem lehet érdemé.
Hiszen így éppen az ellen-
kező hatást éri el, mint ami-
re lehetőséget adna. Ha egy
egyszerű koplalással jobba
lehetne valóban lenni, akkor
lehetne valaki a maga erejé-
vel meg tudna oldani, Krisz-
tus keresztalála is felleste-
ges áldozat lenne. Viszont,
ha valaki az éhezés miatt
mondván, hogy ő Krisztu-
sért éhezik, akkor ez a tuda-

ta megakadályozza őt abban,
hogy Isten előtt igazi való-
jában lassá magát.
Az éhezésnek az az értelme,
hogy az ember jobban tud
figyelni az imádságra, a
belső csendre. Ez azonban
valóban éhezést jelent. Ön-
becsapás az, hogy valaki
ilyenkor nem eszik húst, és
így böjtöl, hiszen zöldséggel
legálább annyira jól lehet
lakni, mint hússal. Az éhe-
zéses böjt tud eszközzé len-
ni, de akkor legyen ott való-
ban éhezés.
Ha azonban valaki éppen
emiat nem tud koncentrálni,
mert a gyomorra koncentrál,
jobbban figyel, mint az imád-
ságra, akkor az inkább
egyén, és úgy imádkozzon.
Sokan tartják azt, hogy
ilyenkor valami olyantól
kell lemondani, amit az em-
ber nagyon szeret, ezzel
miniegy áldozatot kell hozni
Istenért. Az evangélikus
gondolkodás úgy tartja,
hogy isten hozott áldozatot,
értünk. Lehet lelekecsizni,
ha valaki önmegtartóztat,
Helyes is, legyen az! De ez
csak bennünk teremtet, és
Isten nem ezért fogad el
minket, hanem ingyen szere-
teből. A belső rendteremtés
miatt azonban bűnt szán-
juk magunkat rá arra, hogy
testünk cselekedeteiben
megzabolázzuk magunkat.
Ahogy ezt Pál is mondja az
első korintusi levélben: En-
tehat úgy tük, mint aki
előtt nem bizonyítalan a cél,
úgy öklözök, mint aki nem a
levegőbe vág, hanem meg-
sanyaragatom és szolgávvá
teszem a testemet.